

Nr 217.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen; given Stockholms slott den 21 mars 1930.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Georg Bissmark.

Förslag

till

Lag**om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen.**

Härigenom förordnas, att 11 kap. 15 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Gör man oljud eller oväsande eller kommer eljest förargelse åstad å väg, gata, torg eller annan plats, som är upplåten för allmän samfärdsel eller eljest allmänneligen befares, eller där allmän marknad eller auktion hålles, eller å järnvägståg, passagerarfartyg eller annat dylikt fortskaffningsmedel, som är för allmänheten tillgängligt, eller å rum, där offentligt föredrag hålles eller offentlig föreställning pågår, eller där mat eller dryck tillhandahålles allmänheten till förtäring eller eljest varor hållas till salu för allmänheten, eller å annat ställe, som, mot eller utan avgift, är för allmänheten upplåtet, straffes, där ej förbrytelsen förut i detta kapitel är med straff belagd, med böter, högst etthundra riksdaler.

Våldför man annan å ställe, varom i denna § förmäles, då skall den omständighet, vid straffets bestämmande för våldet, såsom försvårande anses.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1931.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 mars 1930.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bissmark, ett inom departementet upprättat förslag till lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen samt anför:

»I sin ursprungliga lydelse upptog strafflagen 11 kap. 15 § straff för den, som gjorde oljud eller oväsande eller för överdådigt fram, så att annan därav kunde skadas, eller eljest kom förargelse åstad å allmän väg, gata eller torgplats eller där allmän marknad eller auktion hölls. Straffet för ifrågavarande förseelser var bestämt till böter, högst 100 riksdaler. Genom lag den 8 juli 1904 blev straffbudets tillämplighet utvidgat i visst hänseende. Sålunda belades i ett första moment överdådigt framfart med straff, om förseelsen begåtts å 'väg, gata, torg eller annan plats, som är upplåten för allmän samfärdsel eller eljest allmänligen befares, eller där allmän marknad eller auktion hålles', och i ett andra moment stadgades straff för förande av oljud eller oväsande och för förargelseväckande beteende, om förseelserna ägt rum på plats, som nyss nämnts, eller å vissa andra närmare angivna, för allmänheten tillgängliga ställen.

I samband med att särskilda föreskrifter om automobiltrafik hos oss infördes, vilket skedde genom lagen den 8 juni 1906 angående ansvarighet för skada i följd av automobiltrafik samt förordningen den 21 september 1906 om automobiltrafik, upptogs i 11 kap. 15 § strafflagen en specialföreskrift mot överdådigt framfart med automobil. Det förslag till föreskrifter i ämnet, som låg till grund för 1906 års lagstiftning (förslag till bestämmelser om automobiltrafik, avgivet den 16 mars 1904 av särskilda kommitterade), omfattade dels ett förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om automobiltrafik, dels ett förslag till stadga om automobiltrafik, avsedd att utfärdas i administrativ ordning. Det förra förslaget innehöll föreskrifter av civilrättslig natur angående ansvarighet för skada i följd av automobiltrafik, det senare förslaget

politirättsliga bestämmelser (bl. a. angående maximihastighet vid framförande av automobil samt skyldighet att iakttaga viss varsamhet vid framförande av automobil) ävensom föreskrifter om straff för överträdelse av vissa av dessa bestämmelser. Vid förslagets omarbetande inom civildepartementet överflyttades från stadgan till lagen bland annat bestämmelsen angående maximihastighet (§ 4) ävensom en därtill knuten straffföreskrift av innehåll, att, om automobil fördes med större hastighet än i varje fall vore medgiven, föraren skulle böta från och med 10 till och med 500 kronor (§ 15). Inom högsta domstolen gjordes vid lagförslagets granskning den anmärkning, att de föreslagna bestämmelserna angående den hastighet, med vilken automobil finge framföras, icke kunde anses uttömmande. Det framhölls, att uppenbart vore, att i gathörn och vägkorsningar samt i allmänhet å livligt trafikerade platser eller, där vägbanan allenast en obetydlig sträcka kunde fritt överskådas, en automobil måste framföras med vida större varsamhet än som följde allenast av iakttagande av bestämmelsen om högsta tillåtna farten; i det av kommitterade avgivna förslaget till stadga om automobiltrafik hade också, förutom en bestämmelse av huvudsakligen samma lydelse som ifrågasvarande paragraf (§ 4), i annat sammanhang upptagits en föreskrift, att automobil å ställen av nyss omförmälda beskaffenhet skulle framföras så sakta, att den kunde stannas ögonblickligen. Särskilt för vinnande därav, att enahanda straffbestämmelser skulle komma att tillämpas såväl å överskridandet av den tillåtna maximifarten som å varje annan yttring av överdådig framfart vid körning med automobil, syntes det vara nödvändigt, att ett stadgande av väsentligen sådant innehåll som det nu angivna tillfogades ifrågasvarande paragraf.

Vid ärendets föredragning i statsrådet den 7 mars 1906 (prop. nr 65) yttrade chefen för justitiedepartementet, att, då riktigheten av den framställda anmärkningen svårligen kunde jävas, den föreslagna bestämmelsen ansetts böra erhålla en mera allmän avfattning. För detta ändamål hade den satts i omedelbart sammanhang med närstående bestämmelser om överdådig framfart i allmänna strafflagen. Ett tillägg till 11 kap. 15 § strafflagen hade därför ansetts nödvändigt. I tillägget, som infördes som ett andra moment mellan de båda förutvarande, stadgades bötesstraff från och med 10 till och med 500 riksdaler för den, som på sätt i första momentet sagts för överdådig framfart med automobil. Förslaget i denna del vann riksdagens bifall. Härutöver stadgades i förordningen om automobiltrafik den 21 september 1906, § 27 mom. 2, straff för den, som förde automobil med större hastighet än i varje fall var medgiven, såvida ej förseelsen var straffbar enligt allmänna strafflagen, ävensom för den, som icke iakttog viss varsamhet vid framförandet av automobil. Straffet bestämdes till böter från och med 10 till och med 200 kronor. Chefen för civildepartementet yttrade vid frågans föredragning i statsrådet den 7 mars 1906 (prop. nr 70), att det föreslagna bötesstraffet för överskridande av den i varje fall medgivna hastighet, varmed automobil finge framföras, syntes vara fullt tillräckligt i betraktande av att ifrågasvarande lagrum tydligen finge en mycket inskränkt tillämpning. I allmänhet syntes

nämligen i förevarande fall ansvar komma att ådömas enligt 11 kap. 15 § strafflagen, enligt vilket stadgande, sådant detsamma föreslagits, böter intill 500 kronor skulle kunna ådömas.

Under förarbetena till ny automobilförordning, vartill förslag avgavs av sakkunniga den 5 februari 1912, ifrågasattes att i automobilförordningen sammanföra alla straffbestämmelser om överdådig framfart med automobil. De sakkunniga föreslogo därför, att berörda föreskrift i strafflagen 11 kap. 15 § skulle ersättas med en hänvisning till av Konungen utfärdade särskilda föreskrifter om straff för överdådig framfart med automobil. Denna anordning fann emellertid chefen för justitiedepartementet vid frågans föredragning i statsrådet den 9 september 1915 (prop. 1916, nr 8) icke kunna tillstyrkas. Även om den kunde medföra vissa praktiska fördelar, vore den dock enligt departementschefens mening alltför mycket stridande mot dittills tillämpade grundsatser för att ej möta välgrundade betänkligheter. I stället bibehölls straffbestämmelsen i strafflagen 11 kap. 15 §, därvid dels minimum sattes vid 50 riksdaler, dock att, om skada ej uppstod eller faran var ringa, böterna kunde nedsättas till 10 riksdaler, dels maximum höjdes till 1,000 riksdaler. Straffet i förslaget till automobilförordning (§ 30) för framförande av automobil med större hastighet än i varje fall var medgiven sattes till minst 10 och högst 500 kronor, varjämte i § 32 förklarades, att straff enligt § 30 ej skulle tillämpas, där förseelsen enligt allmänna strafflagen borde beläggas med strängare straff. Förslaget upptogs i nu berörda delar utan ändring i förordningen om automobiltrafik den 30 juni 1916.

I den nu gällande förordningen om motorfordon den 15 juni 1923, § 41 mom. 1, höjdes straffmaximum för framförande av bland annat automobil med större hastighet än som i varje fall var medgiven till böter, 1,000 kronor, det vill säga samma gräns, som gäller för brott mot strafflagen 11 kap. 15 § andra momentet, men därjämte stadgades i § 41 mom. 2, att förare, som vid förseelse av ifrågavarande slag ådagalagt grov vårdslöshet eller varit berusad eller visat uppenbar ligkiltighet för andra människors liv eller egendom, kunde dömas till fängelse i högst tre månader. Straffbestämmelserna i motorfordonsförordningen skulle ej tillämpas, där förseelsen enligt allmänna strafflagen vore belagd med strängare straff. I syfte att med straff åtkomma även den, som i berusat tillstånd förde automobil utan att göra sig skyldig till överträdelse av hastighetsföreskrifterna, infördes genom förordning den 6 juni 1925 en bestämmelse (§ 41 mom. 2), att, där någon, som vore synbarligen berörd av starka drycker, förde ett motorfordon, han skulle straffas med böter från och med 25 till och med 1,000 kronor, i anslutning vartill förutvarande mom. 2, vilket erhöll beteckning som mom. 3, undergick viss jämkning.

Samtidigt med motorfordonsförordningen utfärdades den 15 juni 1923 en särskild författning, vägtrafikstadgan, med vissa föreskrifter rörande trafik i allmänhet å väg, gata eller annan allmän plats, som är upplåten för allmän samfärdsel eller eljest allmänneligen befares. I § 7 mom. 1 av stadgan är sålunda föreskrivet, att varje vägfarande skall iakttaga all den omsorg och varsamhet, som till förekommande av olycksfall betingas av omständigheterna, och

enligt mom. 2 bör vägfarande uppträda hänsynsfullt mot andra vägfarande och vid vägen boende. Straff för överträdelse av föreskriften i § 7 mom. 1 är böter från och med 2 till och med 100 kronor. Sker förseelsen vid framförande av motorfordon, är straffet böter från och med 10 till och med 1,000 kronor. Överträdelse av föreskriften i mom. 2 är ej straffbelagd. Straff enligt vägtrafikstadgan skall ej tillämpas, där förseelsen enligt allmänna strafflagen bör beläggas med strängare straff.

I det förslag till ny motorfordonsförordning, över vilket jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 14 februari 1930 yttrande av innevarande års riksdag inhämtats (prop. nr 121), har i 41 § 1 mom. bibehållits samma straffmaximum, böter 1,000 kronor, som enligt motsvarande stadgande gäller för närvarande. Där- emot har straffet för förare, som är synbarligen berörd av starka drycker, höjts till böter från och med 50 till och med 1,000 kronor eller fängelse i högst 3 månader, och denna straffsats har gjorts tillämplig även å den, som är så påverkad av starka drycker, att han icke kunnat på tillfredsställande sätt föra fordonet (41 § 2 mom.). Vidare har högsta straffet för förare, som vid förseelse enligt 1 och 2 mom. ådagalagt grov vårdslöshet eller visat uppenbar likgiltighet för andra människors liv eller egendom (41 § 3 mom.), höjts från nuvarande tre månaders till ett års fängelse. I fråga om förordningens förhållande till strafflagen skall gälla enahanda bestämmelse som enligt nuvarande förordning.

Förslag till ny vägtrafikstadga har i nyssnämnda proposition jämväl underställts årets riksdag. Enligt förslaget är med straff belagt (2 och 8 §§) bl. a., om vägfarande ej iakttagit all den omsorg och varsamhet, som till förekommande av olycksfall betingas av omständigheterna, eller om han ej uppträder hänsynsfullt mot andra vägfarande eller vid vägen boende, eller om vägfarande, som framför motorfordon eller fordon för dragare, i vissa angivna fall ej i god tid nedbringat hastigheten så som vid varje tillfälle behörig hänsyn till trafik- säkerheten kräver, eller om sådan vägfarande eller velocipedåkande i särskilda fall använder större hastighet än att han kan stanna så gott som ögonblickligen. Straffet för berörda förseelser är böter från och med 2 till och med 1,000 kronor eller, där omständigheterna äro försvårade och förseelsen skett vid framförande av motorfordon, fängelse i högst ett år. Straff enligt vägtrafikstadgan skall ej ådömas, om förseelsen enligt allmänna strafflagen eller motorfordonsförordningen bör beläggas med strängare straff.

*Departement-
schefen.*

Såsom framgår av den utav mig nu lämnade redogörelsen, straffbeläggas i motorfordonsförordningen framförande av motorfordon med större hastighet än i varje fall är medgiven och i vägtrafikstadgan bristande varsamhet i allmänhet vid framförande av fordon, av vad slag det vara må. De brottsbeskrivningar, som lämnas i nämnda båda författningar, torde i allo täcka begreppet 'överdådig framfart' i strafflagen 11 kap. 15 § första och andra momenten. I fråga om de särskilda straffen för överdådig framfart hade, på sätt i det föregående nämnts, ursprungligen avsetts att med straffbudet i 11 kap. 15 § andra momentet strafflagen drabba de svårare fallen av fortkörning med automobil, medan de mindre svåra fallen skulle komma under automobilmförordningens straffbestämmelser. Också nådde strafflatituden för överträ-

delse av föreskrifterna om maximihastighet vid framförandet av automobil såväl enligt 1906 års som enligt 1916 års automobilförordningar ej upp till det straffmaximum som i strafflagen stadgades för överdådig framfart med automobil. Härutinnan inträdde emellertid en förskjutning genom 1923 års lagstiftning. Sålunda höjdes i den nya motorfordonsförordningen straffsatsen för överskridande av den i varje fall medgivna hastigheten upp till — och i särskilt kvalificerade fall till och med över — den i strafflagen fixerade högsta straffgränsen, på samma gång som i den nytillkomna vägtrafikstadgan övriga fall av överdådig framfart med motorfordon blevo be- lagda med straff inom samma gränser som i strafflagen. Härigenom kom 11 kap. 15 § andra momentet strafflagen praktiskt taget att förlora varje betydelse. Bliva förslagen till ny motorfordonsförordning och vägtrafikstadga med de däri föreslagna straffskärpningarna gällande, kommer den anmärkta oegentligheten att än mera framträda. Vad nu sagts om överdådig framfart med motorfordon har med hänsyn till vägtrafikstadgans tillämplighet å vägfärande i allmänhet motsvarande giltighet jämväl å överdådig framfart i övrigt, varom stadgas i 11 kap. 15 § första momentet strafflagen. Den omständigheten, att nämnda paragraf gäller även å plats, där allmän marknad eller auktion hålles, torde vara utan betydelse.

Till undanröjande av sålunda föreliggande oegentlighet torde första och andra momenten av 11 kap. 15 § strafflagen lämpligen böra upphävas, därvid härav föranledda ändringar i tredje momentet böra vidtagas. I enlighet härmed har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta ett förslag till *lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen.*»

Föredraganden uppläser härefter berörda lagförslag av den lydelse, den vid detta protokoll fogade bilaga¹ utvisar, samt hemställer, att lagrådets yttrande måtte för det i § 87 regeringsformen avsedda ändamål inhämtas över förslaget.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

---

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 20 mars 1930.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden STENBERG,
APPELBERG,
TISELIUS,
regeringsrådet SÖDERWALL.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 7 mars 1930, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av extra ledamoten å justitiedepartementets lagavdelning, juris doktorn Siegfried Matz.

Med anledning av förslaget avgåvos följande yttranden av lagrådets ledamöter.

Justitieråden *Stenberg* och *Tiselius*:

Förslaget åsyftar undanröjande av den lagtekniska oegentlighet, som uppkommit därigenom, att de i 1 och 2 mom. av 11 kap. 15 § strafflagen givna ansvarsbestämmelserna praktiskt taget sakna betydelse sedan de där avsedda förseelserna blivit i motorfordonsförordningen och vägtrafikstadgan belagda med lika höga eller högre straff, vilka ytterligare skärpts i de förslag till nya administrativa författningar i ämnet, över vilka Kungl. Maj:t genom proposition nr 121 begärt yttrande av innevarande års riksdag. Det kan emellertid, särskilt med hänsyn till de jämförelsevis höga frihetsstraff, som ingå i latituderna för vissa av dessa förseelser, ifrågasättas, om ej hithörande bestämmelser, åtminstone till en del, böra meddelas i den för stiftande av allmän kriminallag stadgade ordningen — en fråga, som också bragts på tal i en med anledning av nämnda proposition väckt motion. Med avseende härå synes oss den nu ifrågasatta strafflagsändringen böra anstå tills berörda konstitutionella spörsmål vunnit sin lösning.

Justitierådet *Appelberg*, med vilken regeringsrådet *Söderwall* instämde:

Genom de i motorfordonsförordningen och vägtrafikstadgan införda bestämmelserna om ansvar för ovarsam framfart å allmän väg, vilka stadga åtmin-

stone lika höga straff som de i 1 och 2 mom. av förevarande lagrum bestämda, hava onekligen stadgandena i dessa moment praktiskt taget förlorat betydelse. Det föreslås nu med anledning härav, att desamma såsom överflödiga skola upphävas.

Förslaget innebär, att ett lagbud, som vid den gällande strafflagens tillkomst ansågs vara av allmän lags natur, nu definitivt överföres till ett lagstiftningsområde, det politirättsliga, som tillkommer Konungen ensam. Gränsen mellan detta lagstiftningsområde och det, som regleras av stadgandena i § 87 regeringsformen, är synnerligen svävande, och delade meningar kunna råda, huruvida ett lagbud sådant som det ifrågavarande bör anses falla inom det ena eller det andra. Att Konungen vid de särskilda föreskrifter han med begagnande av sina politirättsliga befogenheter meddelar även bör kunna fästa straff, till och med frihetsstraff, för överträdelse av desamma, har såväl i doktrin som i praxis ansetts givet. Men har i visst fall brott mot en föreskrift funnits böra beläggas med högt frihetsstraff, utgör enligt min mening denna omständighet indicium på att i själva verket här är fråga om kränkande av ett allmänt rättsbud. Så synes mig vara förhållandet med det stadgande, vars upphävande nu föreslås. Vad man däri med straff sanktionerar är icke en speciell föreskrift sådan som exempelvis den om maximihastigheten på allmän väg utan ett allmänt rättsbud om skyldighet att icke å allmän väg fara fram så att annan därav kan skadas. Det är för det den skyldige utsatt andra för fara, som han straffas; och bestämmelserna om förhöjt straff, därest han färdats med automobil eller om på grund av hans berusade tillstånd eller annan grov vårdslöshet faran varit särskilt stor, avse i själva verket fall då förseelsen begåtts under försvärande omständigheter. Då lagbudet i 11 kap. 15 § strafflagen tager direkt sikte på den fara, för vilken någon genom överdådig framfart utsätter andra vägfarande, kan jag icke finna annat än att detsamma är av beskaffenhet att ligga inom det lagstiftningsområde, som regleras av bestämmelserna i § 87 regeringsformen, lika väl som vissa i 19 kap. strafflagen upptagna stadganden om straff för åtgärder, varav fara för människor eller egendom uppkommit. Huruvida reglerna i ämnet böra upptagas i allmänna strafflagen eller i annan lag av allmän kriminallags natur, är däremot en fråga av närmast praktisk art. Med den uppfattning jag i nu angivna hänseende hyser anser jag mig icke kunna tillstyrka det remitterade förslaget under annan förutsättning än att de nu i motorfordonsförordningen och vägtrafikstadgan upptagna bestämmelser, som motsvara stadgandena i de ur förevarande lagrum enligt förslaget uteslutna momenten, givas i form av allmän lag.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 21 mars 1930.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bissmark, lagrådets den 20 mars 1930 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 7 mars 1930 remitterade förslaget till *lag om ändrad lydelse av 11 kap. 15 § strafflagen*. Efter att hava redogjort för utlåtandets innehåll anför departementschefen:

»På sätt framgår av utlåtandet hava lagrådets samtliga ledamöter delat den av mig vid förslagets remitterande uttalade uppfattningen, att med nuvarande motorfordonsförordning och vägtrafikstadga de i 1 och 2 mom. av 11 kap. 15 § strafflagen givna ansvarsbestämmelserna praktiskt taget förlorat betydelse. Inom lagrådet hava emellertid yppats vissa betänkligheter mot att de på detta område erforderliga strafföreskrifterna meddelas i annan än den för stiftande av allmän kriminallag stadgade ordningen. Till detta spörsmål av närmast konstitutionell innebörd torde emellertid statsmakterna för den gällande lagstiftningens del redan år 1923 hava tagit ståndpunkt, då riksdagen lämnade de av Kungl. Maj:t framlagda förslagen till motorfordonsförordning och vägtrafikstadga i förevarande avseende utan erinran. Den omständigheten, att i de av Kungl. Maj:t vid innevarande riksdag framlagda förslagen till nya författningar i ämnet straffet för vissa fall av överdådig framfart höjts från tre månaders till ett års fängelse, läser icke kunna inverka på bedömande av denna rent principiella fråga. Ett utbrytande till särskild lagstiftning av de straffrättsliga bestämmelserna skulle för övrigt onekligen medföra vissa praktiska olägenheter. På grund härav och då frågan om upphävande av de båda första momenten i 11 kap. 15 § strafflagen torde böra av riksdagen prövas i samband med förslagen till ny motorfordonsförordning och vägtrafikstadga, har jag funnit förevarande förslag, mot vars avfattning någon erinran ej gjorts, böra framläggas för riksdagen.»

Föredraganden hemställer, att det föreliggande lagförslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Stefenson.